

Arrest

nr. 236 280 van 2 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 13 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2019 waarbij een verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. DIENI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die stelt van Jemenitische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 september 2019 en diende op 13 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 29 november 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker, met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beslissing waarbij het door hem in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 2 december 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Jemenitische nationaliteit te bezitten en bent geboren [...] in Ibb. U bent van Arabische origine, soennitisch moslim en ongehuwd. U komt uit een gezin van drie kinderen. U woonde van uw geboorte tot aan uw vertrek uit Jemen in Ibb. U ontvluchtte Jemen nadat u problemen kreeg met Huthi-rebellen. In 2015 werd u één week door Huthi's opgesloten omdat u weigerde voor hen te vechten. Na uw vrijlating dook u onder. Begin 2017 vielen Huthi's het ouderlijk huis binnen en namen uw vader mee. Uw vader is tot op vandaag vermist. In juli 2017 vertrok u legaal uit Jemen per vliegtuig en ging u naar Soedan. Na uw vertrek uit Jemen werd uw winkel en uw huis door Huthi's aangevallen. Na een verblijf van enkele maanden in Soedan, reisde u via Iran en Turkije door naar Griekenland, waar u op 07/04/2018 aankwam op Lesbos. Op 27/04/2018 diende u in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in. Vijf à zes maanden na uw aankomst op Lesbos werd u erkend als vluchteling. U ontving een Griekse verblijfskaart geldig van 24/01/2019 tot 23/01/2022. De eerste maanden na uw aankomst in Griekenland verbleef u in het vluchtelingenkamp Moria op het eiland Lesbos. U reisde regelmatig heen en weer tussen Lesbos en de steden Thessaloniki en Athene, waar enkele vrienden woonden bij wie u kon verblijven. In september 2018 raakte u op Lesbos betrokken in een incident. Toen u 's nachts met enkele vrienden onderweg was naar het kamp werden jullie door Afghanen bestolen en geslagen. Na dit incident diende u klacht in bij de politie. Ongeveer acht maanden na uw aankomst op Lesbos raakte u opnieuw verwickeld in een incident. Een Jemenitische man heeft toen 500 euro van u gestolen. Als reactie deelde u een klap uit aan uw belager en nam u op uw beurt zijn gsm af. De tegenpartij diende hierna klacht in, waarop u werd aangehouden. De volgende dag werden jullie voor de rechter geleid. Na het ondertekenen van een contactverbod werd u dezelfde dag vrijgesproken en kon u beschikken. In november 2018 werd u door de Griekse overheid overgeplaatst naar een kamp in Thessaloniki. Het kamp in Thessaloniki waar u verbleef lag ver verwijderd van het centrum. Begin 2019 besloot u het kamp te verlaten en keerde u terug naar Lesbos waar u uw documenten regelde om Griekenland te verlaten. Ten gevolge uw vertrek uit het kamp in Thessaloniki werd uw financiële ondersteuning stopgezet. In de maanden voorafgaand aan uw vertrek, reisde u heen en weer van Lesbos naar Athene. Kort voor uw vertrek uit Griekenland kreeg u in een park in Athene problemen nadat u kritiek had geuit over het sjiitisch geloof en de Huthi's in Jemen. U werd door uw gesprekspartners, sjiieten, aangevallen en raakte gewond aan het hoofd. Na dit incident moest u naar het ziekenhuis voor drie hechtingen en diende u klacht in bij de politie. U verliet Griekenland omwille van de veiligheidsproblemen, het gebrek aan politiebescherming, het racistisch gedrag van de bevolking en de levensomstandigheden (gebrekkige toegang tot opleidingen, werk, medische zorgen en financiële ondersteuning). Op 5/09/2019 nam u in Athene het vliegtuig en reisde u legaal naar België, waar u dezelfde dag aankwam. Op 13/09/2019 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw origineel Jemenitisch paspoort, uw originele Griekse verblijfskaart, een brief van de organisatie Advocates Abroad (dd.2/06/2018), een NGO die u tijdens uw asielprocedure in Griekenland bijstond, enkele artikels aangaande uw problemen in Jemen (aanval op uw huis en winkel in Jemen en algemene artikels over veiligheidssituatie in Jemen) en een medisch attest van het ziekenhuis in Lesbos aangaande uw rug-en hoofdklachten als gevolg van een auto-ongeval in Jemen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek tot internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming verkregen heeft in Griekenland. Enkele maanden na uw aankomst -volgens u in augustus

2018- werd u in Griekenland erkend als vluchteling en ontving u een verblijfskaart die geldig is voor een periode van drie jaar (geldigheidsduur 24/01/2019 tot 23/01/2022).

Artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming beroept u zich vooreerst op veiligheidsproblemen in Griekenland.

Op het vlak van veiligheidsproblemen haalt u enkele voorbeelden aan. Zo geeft u vooreerst aan dat u op Lesbos samen met enkele Jemenitische vrienden door een groep Afghanen bestolen en geslagen werd. U voegt eraan toe dat u tijdens dit incident gewond raakte aan uw hoofd (CGVS, p.11-12). Uit bovenstaande dient ten eerste geconcludeerd te worden dat deze problemen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen volgens de definitie van subsidiaire bescherming. Deze door u ingeroepen problemen op Lesbos betreffen eerder feiten van gemeenrechtelijke aard. Dit geldt ook voor het volgende incident dat u aanhaalt, met name een tweede incident op Lesbos waarbij u opnieuw slachtoffer werd van beroving. U verklaart voor 500 euro te zijn bestolen door een Jemeniet waarna er tussen jullie een vechtpartij ontstond en u op uw beurt de telefoon van de tegenpartij heeft gestolen. Dat u hierbij door de politie werd aangehouden en voor de rechter werd geleid, kadert in het politionele onderzoek dat volgde na uw vechtpartij en dient te worden opgemerkt dat niets erop wijst dat uw rechten hier niet gerespecteerd zouden zijn. Na een klacht van de tegenpartij werd u aangehouden. Eén dag later werden jullie beiden voor de rechter geleid en werd u in deze zaak vrijgesproken (CGVS, p.9). U kende geen andere problemen met het politie of gerecht in Griekenland (CGVS, p.10). Daarnaast haalt u een derde voorbeeld aan, namelijk dat u in een park in Athene ruzie kreeg met een groep personen nadat u zich negatief uitliet over het sjiiitisch geloof en Huthi's in Jemen. U werd geslagen en moest naar het ziekenhuis voor drie hechtingen aan uw hoofd (CGVS, p.13-15). Hierbij dient te worden vastgesteld dat uw persoonlijk gedrag leidde tot dit incident. Gelet op het feit dat u de vluchtelingenstatus bekwaam in Griekenland omwille van gebeurtenissen in Jemen, is uw gedrag in het park moeilijk te verenigen met uw ingeroepen vrees. Dat u vreest voor uw veiligheid is tegenstrijdig aan het gedrag dat u hebt gesteld. U draagt immers zelf ook verantwoordelijkheid in het bewaken van uw veiligheid. Niets in uw verklaringen wijst erop dat u in Griekenland geviseerd werd omdat u zich kritisch uitliet over het sjiiitisch geloof.

Voor wat de toegang tot bescherming van de Griekse politie betreft, geeft u aan dat de Griekse politie niets doet (CGVS, p.11-12 en p.15). Uw verklaringen aangaande het gebrek aan politiebescherming dienen echter genuanceerd te worden, aangezien deze weinig consistent zijn aan uw overige verklaringen. Zo blijkt immers dat de Griekse politie na het eerste incident, waarbij u en uw vrienden op Lesbos door Afghanen beroofd en aangevallen werden, wel degelijk stappen heeft gezet om u en uw vrienden te helpen. De dag na het incident kwam de politie naar het kamp en werd jullie klacht in een proces-verbaal neergeschreven (CGVS, p.12). Het feit dat de politie nadien niemand arresteerde, kan de politie bezwaarlijk verweten. U verklaarde immers zelf dat de politie informatie ontbrak over de identiteit van de belagers (CGVS, p.12). Ook na het incident in Athene werd uw klacht door de politie geregistreerd (CGVS, p. 14). U zegt dat de politie niets deed, maar liet na zich te informeren of uw belagers werden opgepakt (CGVS, p.14- 15). Gevraagd naar de reden haalt u aan dat u toen uw vertrek uit Griekenland aan het regelen was (CGVS, p. 14).

Evenmin legt u bewijsstukken aangaande uw problemen in Athene neer. Hiernaar gevraagd, haalt u aan dat u in Griekenland over een proces-verbaal en een medisch attest beschikte aangaande de gebeurtenissen in Athene maar niet wist dat deze stukken belangrijk waren en de stukken bent kwijtgespeeld (CGVS, p.13-14).

Voor wat betreft het door u aangehaalde probleem waarbij u door de politie werd aangehouden na een vechtpartij en voor de rechter werd geleid, dient te worden opgemerkt dat niets erop wijst dat uw rechten hier niet gerespecteerd zouden zijn. Na een klacht van de tegenpartij werd u aangehouden. Eén dag later werden jullie beiden voor de rechter geleid en werd u in deze zaak vrijgesproken (CGVS, p.9). U kende geen andere problemen met het politie of gerecht in Griekenland (CGVS, p.10).

Uit bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat u allerm minst aannemelijk maakte dat u, met een vluchtelingenstatus in Griekenland, voor uw veiligheidsproblemen niet zou kunnen rekenen op de hulp en de bescherming van de Griekse autoriteiten, dan wel in de toekomst niet bij de Griekse autoriteiten zou terecht kunnen. Evenmin toonde u aan slachtoffer te zijn van onrechtvaardige of oneerlijke behandeling door de Griekse autoriteiten dan wel in de toekomst, bij eventuele nieuwe problemen, hiervoor een vrees zou moeten koesteren.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming beroept u zich verder op problemen die u in Griekenland kende naar aanleiding van racisme. U haalt aan dat de Griekse bevolking vluchtelingen geen hulp biedt, beledigende woorden gebruikt in de mond neemt en vluchtelingen een gevoel geeft dat ze niet welkom zijn (CGVS, p. 16).

Deze door u aangehaalde feiten zijn 'an sich' onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van een gegronde vrees of een reëel risico op lijden van een ernstige schade. Bijkomstig dient in deze te worden opgemerkt dat u naliel zich voor desbetreffende problemen van racisme te richten tot de Griekse politie. Hiernaar gevraagd zegt u dat u het land wilde verlaten (CGVS, p. 16).

Met betrekking tot de levensomstandigheden in Griekenland haalde u aan problemen te hebben ondervonden op het vlak van opleidingen, werk en haalt u de gebrekkige medische zorg en financiële ondersteuning aan.

In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat u in dit opzicht als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement geniet. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordien in de algemene economische situatie tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de subsidiaire beschermingsstatus in Spanje verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammad Hussein en anderen/Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Met betrekking tot de problemen die u aankaart op het vlak van toegang tot opleidingen, werk, gebrekkige medische zorg en financiële ondersteuning, dient het CGVS vooreerst op te merken dat dit louter problemen van socio-economische aard zijn. Het is algemeen geweten dat Griekenland een grote vluchtelingenstroom te verwerken krijgt. Toch blijkt uit uw verklaringen dat Griekenland in de mate van het mogelijke tegemoet komt aan de noden van verzoekers om internationale bescherming en personen die internationale bescherming genieten.

U haalt in Griekenland de toegang tot opleidingen aan. Het feit dat er voor taalopleidingen op Lesbos en in scholen in Lesbos, Athene en Thessaloniki wachtlijsten bestaan kan de Griekse overheid niet verweten worden (CGVS, p.8 en p.17). Bovendien is het opmerkelijk dat u verklaart zich in veel scholen in Griekenland te hebben ingeschreven, maar niet één school bij naam kon noemen (CGVS, p.17). Evenmin legde u van deze inschrijvingen bewijsstukken neer. Voorts kaart u het gebrek aan werk in

Griekenland aan (CGVS, p.16) en spreekt u over de lange procedure voor afleveringen van de arbeidsvergunning en Griekse verblijfskaart (CGVS, p.17). Bij bovenstaande dient te worden opgemerkt dat u op geen enkel ogenblik de Griekse overheid om bijstand heeft verzocht om toegang tot opleidingen of de arbeidsmarkt als statushouder te verkrijgen (CGVS, p.4 en p.16-17). Tevens liet u na om hulp in te roepen van de NGO Advocates Abroad om de procedure tot afleveringen van bovenvermelde documenten te versnellen (CGVS, p.17). Hieruit kan geconcludeerd worden dat u niet de minste intentie had zich te vestigen in Griekenland waar u nochtans internationale bescherming werd toegekend (CGVS, p.7).

Daarenboven dienen uw verklaringen aangaande de gebrekkige medische zorgen genuanceerd te worden. U verklaart dat u in Jemen een auto-ongeval had en hierdoor rugklachten en vaak hoofdpijn heeft. Uit uw verklaringen blijkt dat u toegang had tot de medische post van het kamp op Lesbos en er herhaaldelijk bij een dokter op consultatie ging (CGVS, p.6-7). Omdat de dokters in het kamp u enkel pijnstillers voorschreven besloot u op eigen houtje naar het ziekenhuis van Mytilini te gaan (CGVS, p.17). Ter ondersteuning van deze verklaringen legt u een medische attest neer. Dat u de ziekenhuiskosten zelf moest betalen kan de Griekse overheid opnieuw niet verweten worden (CGVS, p.7). Uit uw verklaringen blijkt dat u ook na het incident in Athene medische verzorging kreeg. Uw hoofdwonde werd in een ziekenhuis gehecht, u kreeg voorschriften voor medicatie en er werd een nieuwe afspraak vastgelegd (CGVS, p.13-14).

Rekening houdend met bovenstaande dient te worden vastgesteld dat u geen concrete elementen naar voor bracht waaruit blijkt dat u in de toekomst geen beroep zou kunnen doen op medische zorgen in Griekenland.

Voor wat betreft uw verklaringen aangaande het probleem met uw financiële vergoeding in Griekenland, dient tot slot het volgende te worden opgemerkt. Uit uw verklaringen blijkt dat uw vergoeding werd stopgezet omdat u het kamp in Thessaloniki op eigen initiatief had verlaten en terugkeerde naar Lesbos. Daar uw vroegtijdig vertrek uit Thessaloniki het gevolg was van een persoonlijke keuze kan aan de Griekse overheid niet verweten worden dat zij uw vergoeding heeft ingetrokken (CGVS, p.6 en p.8).

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden opgemerkt dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in tijd en hernieuwbaar. Dit is echter niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11,14,16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig is, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RVV, 30 maart 2017, nr.X).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. De documenten hebben betrekking op uw identiteit, uw nationaliteit, uw verblijfsstatus in Griekenland, de juridische bijstand die u in Griekenland kreeg tijdens uw asielprocedure en uw problemen in Jemen, elementen die hier niet ter discussie staan. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 19/11/2019 haalt u aan in het bezit te zijn van een geheugenkaart met zelfgenomen foto's van de algemene levensomstandigheden in Griekenland en foto's van u met bebloed gezicht na de aanval door derden in Griekenland (CGVS, p.12-13 en p.18). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd afgesproken dat de foto's op 22/11/2019 aan het CGVS per mail zouden worden overgemaakt (CGVS, p.19). Tot op heden mocht het CGVS geen foto's ontvangen. Toegevoegd kan worden dat dergelijke foto's geen ander licht kunnen werpen op bovenstaande beoordeling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Jemen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 49, 57/6 en 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, gelezen in overeenstemming met de artikelen 29, 30, 32 en 34 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en met de artikelen 33 en 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van artikel 1 A en D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij stelt tevens dat verweerder zich schuldig maakte aan machtoverschrijding.

2.2.1. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoeker in Griekenland een internationale beschermingsstatus geniet en dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarin is bepaald dat een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling onontvankelijk kan worden verklaard indien deze vreemdeling reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU. De Europese wetgever heeft, in artikel 33, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, geduid dat indien een lidstaat oordeelt dat een verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk is deze lidstaat niet verplicht is om te onderzoeken of de vreemdeling die dit verzoek indiende in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU.

Het beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten ligt aan de basis van de in artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna het Hof van Justitie) heeft, in een arrest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, § 84) hieromtrent het volgende gesteld:

“Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is in het Unierecht van wezenlijk belang, aangezien het de mogelijkheid biedt om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden. Meer in het bijzonder vereist het beginsel van wederzijds vertrouwen, met name wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 81 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”

Er dient dan ook te worden aangenomen dat in het licht van het EU-acquis, gelet op het bereikte niveau van procedurele harmonisatie en gezien het gegeven dat de Europese lidstaten alle partij zijn bij het EVRM en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en de bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling werd erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over een voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken. Hieruit volgt dat dient te worden vertrokken van de veronderstelling dat verzoeker in Griekenland een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan de status van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Het interstatelijk vertrouwensbeginsel is evenwel niet absoluut. Het Hof van Justitie heeft zich reeds zeer duidelijk uitgesproken over de precieze draagwijdte van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17, C-438/17).

Het Hof van Justitie kwam tot de volgende conclusie:

“Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.”

Verzoeker kan derhalve aantonen dat voormeld interstatelijk vertrouwensbeginsel niet kan spelen. Hij dient dan, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie, de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem werd verleend in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland, te weerleggen. Dit kan verzoeker doen door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend is, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of van tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en dit hem in een toestand van

achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17, C-438/17, § 90 e.v.).

Verweerder is, gelet op het voorgaande, niet gehouden om een aanvraag om internationale bescherming ten gronde te onderzoeken indien vaststaat dat aan de vreemdeling die dit verzoek indient reeds een dergelijke beschermingsstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, er niet wordt aangetoond dat de geboden bescherming niet effectief is en niet blijkt dat de betrokken vreemdeling in die lidstaat wordt blootgesteld aan een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten of artikel 3 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing en het neergelegde administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland. Hij bevestigt dit trouwens in zijn verzoekschrift, zodat dit gegeven niet ter discussie staat.

Verweerder heeft toegelicht dat verzoekers basisrechten in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet gegarandeerd zijn en dat zijn levensomstandigheden in deze lidstaat van de Europese Unie niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft uitvoerig uiteengezet waarom hij oordeelde dat de door verzoeker afgelegde verklaringen en de door hem aangevoerde stukken niet tot een ander besluit leiden. Hij heeft voorzien in een pertinente en draagkrachtige motivering. Verzoeker houdt dan ook onterecht voor dat verweerder de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft geschonden.

2.2.2. Verzoeker stelt, in wat hij omschrijft als een eerste grief, te betwisten dat hij nog steeds een geldige verblijfsvergunning heeft in Griekenland. Hij voert aan dat hij weliswaar niet ontkent dat de vluchtelingenstatus hem werd toegekend, doch dat niet blijkt dat hij nog van de voordelen verbonden aan een internationale beschermingsstatus kan genieten. Hij licht toe dat verweerder niet heeft geverifieerd of hij, gelet op het feit dat hij reeds meer dan drie maanden niet meer in Griekenland verblijft, het recht om op het Griekse grondgebied te verblijven niet heeft verloren, of hij actueel nog van een internationale beschermingsstatus geniet en hij bij een terugkeer naar Griekenland zal worden hersteld in zijn rechten.

De Raad kan in verband met voormelde grief slechts opmerken dat verzoeker een Griekse verblijfskaart heeft overgelegd waaruit blijkt dat hij tot een verblijf is toegelaten op basis van het feit dat hem een internationale beschermingsstatus werd toegekend. Een eenvoudige verificatie van deze kaart leert dat deze geldig is tot januari 2022. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan op basis waarvan zou kunnen worden besloten dat dit document, ondanks de aangegeven geldigheidsdatum, toch niet langer geldig is of dat hij niet meer in Griekenland zou kunnen verblijven op basis van het feit dat hij er een internationale beschermingsstatus verkreeg. Verweerder heeft er trouwens terecht op gewezen dat, overeenkomstig artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU, verblijfsvergunningen die worden afgegeven aan personen aan wie een internationale beschermingsstatus wordt toegekend in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar zijn, doch dat dit niets afdoet aan het feit dat de internationale beschermingsstatus blijft gelden zolang dit nodig is. Verweerder heeft tevens, op correcte gronden, gesteld dat de internationale beschermingsstatus slechts in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden kan worden beëindigd. Uit voormeld artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU blijkt duidelijk dat de lidstaat die een internationale beschermingsstatus toekende de verplichting heeft om de betrokken vreemdeling, zolang diens status niet werd beëindigd, tot een verblijf op zijn grondgebied toe te laten. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat de Griekse autoriteiten zijn teruggekomen op de beslissing om verzoeker een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er zijn ook totaal geen elementen die erop wijzen dat de Griekse autoriteiten de verplichting om een vreemdeling aan wie zij een internationale beschermingsstatus hebben toegekend tot een verblijf toe te laten niet respecteren indien deze vreemdeling een tijd in een andere lidstaat van de Europese Unie verbleef en in die andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende. Deze verplichting geldt weliswaar niet indien dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten, doch in casu blijkt niet dat verzoeker enige handeling stelde die toelaat te oordelen dat hij in Griekenland enig gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder, die heeft vastgesteld dat een internationale beschermingsstatus werd toegekend en die,

wat betreft de rechten verbonden aan deze status mag uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, hieromtrent een bijkomend onderzoek zou moeten doen.

Waar verzoeker nog lijkt te willen aangeven dat hij hoe dan ook niet in staat is om een internationale beschermingsstatus te genieten wanneer hij vreest te worden vervolgd of ernstige schade te lijden in de Europese lidstaat waar hem deze status werd toegekend moet worden geïd dat hij geen gegevens aanbracht of aanbrengt die toelaten te oordelen dat hij in Griekenland wordt vervolgd en dat verweerder zijn verklaringen dat hij in Griekenland in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen wel degelijk in aanmerking heeft genomen en niet aannemelijk wordt gemaakt dat verweerders standpunt dat niet kan worden besloten dat er een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt incorrect is.

Verzoeker kan, gezien het voorgaande, niet worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd omdat, op basis van wat voorligt, niet zou vaststaan dat hij momenteel een internationale bescherming geniet in Griekenland.

Aangezien verzoeker een beroep kon instellen bij de Raad en alle dienstig geachte inlichtingen kon aanbrengen kan hij ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen stellen dat hij niet over een effectief rechtsmiddel kan beschikken. De Raad kan slechts vaststellen dat verweerder het bewijs levert dat aan verzoeker een internationale beschermingsstatus werd toegekend en dat verzoeker niet het minste gegeven aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij deze status niet langer geniet.

In zoverre verzoeker nog stelt dat het feit dat hem in Griekenland een internationale beschermingsstatus werd toegekend een aanwijzing vormt dat hij in België aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet worden gesteld dat verweerder een dergelijke aanspraak niet ten gronde moet onderzoeken indien hij vaststelt dat het ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is.

De Raad benadrukt voorts dat de verwijzing van verzoeker naar de bepalingen van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 48/9 van de Vreemdelingenwet – die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus – in casu, niet dienstig is. Aangezien aan verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland dient verweerder niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade dient door verweerder slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de hem toegekende bescherming in Griekenland effectief is wordt ontkracht. De bewijslast hiertoe rust op verzoeker (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17, C-438/17, § 80).

2.2.3. In tweede instantie stelt verzoeker dat in een verslag van Asylus wordt aangegeven dat de wijze waarop verzoekers om internationale bescherming en migranten in Griekenland worden opgevangen reeds jaren wordt aangeklaagd en dat vreemdelingen aan wie een internationale beschermingsstatus werd toegekend vaak niet beter worden behandeld. Hij maakt melding van het feit dat de Griekse overheid wenst terug te komen op bepaalde sociale voordelen die in het verleden aan vluchtelingen werden toegekend en dat niet-gouvernementele organisaties unaniem oordelen dat de levensomstandigheden van vreemdelingen die in Griekenland een internationale beschermingsstatus genieten niet aanvaardbaar zijn. Hij citeert ter staving van zijn standpunt ook uit een verslag van Pro Asyl en RSA. Hij stelt dat artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU, en dus ook artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, moet worden toegepast in overeenstemming met de grondrechten die zijn opgenomen in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en in het EVRM. Hij concludeert dat het, gelet op de situatie van vreemdelingen aan wie een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland – zoals deze blijkt uit persartikels en verslagen van niet-gouvernementele organisaties –, vereist is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad herhaalt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoeker omtrent de levensomstandigheden van vreemdelingen aan wie een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland en dat verweerder oordeelde dat dit land in de mate van het mogelijke tegemoet komt aan de noden van verzoekers om internationale bescherming en de personen die internationale bescherming genieten. Door te verwijzen naar verslagen waarin op algemene wijze wordt gesteld dat de manier waarop verzoekers om internationale

bescherming en vreemdelingen aan wie een internationale beschermingsstatus werd toegekend worden behandeld voor veel verbetering vatbaar is toont verzoeker niet aan dat hij, gelet op zijn profiel, een jonge werkbekwame man zonder ernstige gezondheidsproblemen, in Griekenland een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling die van die aard is dat kan worden gesproken van foltering of van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Het belang van het respecteren van non-refoulementbeginsel wordt door verzoeker benadrukt, maar hij bewijst niet dat de Griekse autoriteiten dit beginsel miskennen.

Verzoeker voert aan dat hij in Griekenland geen toegang zal hebben tot huisvesting en dat dit een enorme impact kan hebben, aangezien de uitoefening van bepaalde rechten is gelieerd aan het beschikken over een woning. Hij brengt een aantal citaten uit verslagen aan waarin wordt aangegeven dat werd vastgesteld dat aan vreemdelingen aan wie in Griekenland een internationale beschermingsstatus werd toegekend, nadat zij het opvangkamp waar zij verbleven hadden verlaten, geen accommodatie of geld werd toegekend en dat deze mensen, indien zij weinig financiële middelen hadden, vaak dakloos waren. Er wordt ook melding gemaakt van het feit dat het aantal opvangplaatsen voor daklozen in Athene gelimiteerd is en dat ook andere personen dan vreemdelingen aan wie een internationale beschermingsstatus werd toegekend gebruik dienen te maken van de daklozenopvang.

De Raad dient te duiden dat verzoeker verklaarde dat hij, ook nadat hem een internationale beschermingsstatus was toegekend, opvang kreeg van de Griekse autoriteiten in een kamp in Thessaloniki. Er kan derhalve niet worden besloten dat de Griekse autoriteiten geen initiatieven namen om te verhinderen dat verzoeker dakloos zou worden. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat verzoeker aangaf dat hij dit kamp uit eigen beweging heeft verlaten. Het feit dat verzoeker vervolgens zelfredzaam diende te zijn is een gevolg van zijn eigen keuze om het kamp te verlaten. Er kan daarnaast niet worden geconcludeerd dat, zelfs indien de Griekse autoriteiten bij een terugkeer van verzoeker niet zullen instaan voor het verstrekken van accommodatie aan verzoeker, hij in Griekenland niet in de mogelijkheid zal zijn een woning te vinden. Verzoeker verklaarde weliswaar dat het huren van een woning impliceert dat huur wordt betaald en dat een appartement huren in Athene ongeveer 400 euro per maand kost, maar toont hiermee niet aan dat hij geen woning kan huren. Verzoeker gaf immers ook te kennen dat hij uit een rijke familie komt die goed was in handel en die vele eigendommen had. Verzoeker verklaarde ook dat hij in Griekenland veel vrienden had die hem konden helpen. Verzoekers verklaring dat hij de Griekse taal niet machtig is laat evenmin toe te oordelen dat hij geen accommodatie zou kunnen regelen. Zijn gebrek aan kennis van de Griekse taal heeft hem immers niet verhinderd om ook andere praktische zaken, zoals het verkrijgen van documenten en medische zorg, te regelen.

Verzoeker zet daarnaast uiteen dat uit verschillende verslagen kan worden afgeleid dat het zeer moeilijk is om toegang te krijgen tot gezondheidszorg in Griekenland. Uit de verklaringen die hij aflegde en de stukken die hij neerlegde blijkt evenwel dat hij in Griekenland artsen kon consulteren, naar een ziekenhuis kon gaan en medicatie kon aankopen. Verweerder heeft op correcte gronden gemotiveerd dat verzoekers verklaringen omtrent de gebrekkige medische zorgen bijgevolg moeten worden genuanceerd. Er blijkt ook niet dat verzoeker, die veel rondreisde, een medische problematiek heeft die een permanente opvolging vereist of die tot gevolg heeft dat hij als een kwetsbaar persoon moet worden beschouwd. Zijn toelichting omtrent de tekortkomingen in de Griekse gezondheidszorg is geenszins van aard om te kunnen besluiten dat hij een reëel risico loopt om onmenselijk of vernederend te worden behandeld.

In een volgend onderdeel van zijn grief stelt verzoeker dat hij in Griekenland niet zal kunnen solliciteren en geen werk zal vinden. Hij betoogt dat hij, omwille van zijn leeftijd, geen werkloosheidsuitkering zal kunnen krijgen en dat hij, als dakloze, geen bankrekening zal kunnen openen of een registratie bij de belastingdienst kan krijgen, terwijl dit vereist is om te kunnen worden ingeschreven als werkloze. Hij brengt ter onderbouwing van zijn stelling opnieuw citaten aan uit verschillende verslagen van algemene aard.

Allereerst merkt de Raad op dat het feit dat het, gezien de economische situatie en de concurrentie op de arbeidsmarkt, in Griekenland niet eenvoudig is om werk te vinden niet wil zeggen dat het onmogelijk is om een arbeidsbetrekking te vinden en dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij hiertoe reeds ernstige pogingen ondernam. Hij verklaarde weliswaar dat hij niet veel mogelijkheden had omdat hij geen arbeidskaart kreeg, maar toont niet aan dat hij, nu hem een internationale beschermingsstatus werd toegekend, een arbeidskaart nodig heeft om in Griekenland te kunnen werken. De Raad wijst er ten overvloede op dat verzoeker verwijst naar het verslag van AIDA waarin is aangegeven dat personen

aan wie een internationale beschermingsstatus werd toegekend automatisch toegang hebben tot de arbeidsmarkt en dat geen arbeidskaart vereist is. Dit wordt ter terechtzitting niet betwist. Verder moet worden gesteld dat uit voormeld verslag blijkt dat in Griekenland een werkloosheidsuitkering kan worden verkregen. Verzoeker stelt dat er praktische hinderpalen zijn om zich als werkloze te laten registreren, maar maakt niet aannemelijk dat deze onoverkomelijk zijn. Uit de informatie die verzoeker aanbrengt kan worden afgeleid dat het vooral voor een dakloze moeilijk is om zich als werkloze te laten registreren. Er werd echter al vastgesteld dat niet blijkt dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland geen onderdak zou kunnen vinden. Tevens moet worden gesteld dat niet blijkt dat er geen andere vormen van steunverlening zijn waarop verzoeker in Griekenland een beroep kan doen. Verzoeker, uit wiens verklaring daarenboven blijkt dat hij niet onbemiddeld is, toont niet aan dat hij, zo hij niet dadelijk een arbeidsbetrekking zou kunnen vinden, in een situatie van ernstige materiële deprivatie zou terechtkomen.

Ook op basis van verzoekers kritiek dat er in Griekenland weinig mogelijkheden bestaan om taalcursussen te volgen kan de Raad niet besluiten dat hij in dat land in een situatie zal terechtkomen die voldoende ernstig is om te kunnen concluderen dat hij wordt onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM (cf. HvJ 19 maart 2019, C-163/17, § 96). Er moet ook worden benadrukt dat niet blijkt dat verzoeker enkel de Griekse taal kan aanleren indien er hiertoe een (gratis) onderwijsaanbod vanwege de overheid is. Een taal kan ook worden aangeleerd door zelfstudie en door actief contacten te onderhouden met andere personen, op de werkvloer, via vrijwilligerswerk enzovoort. Voor de uitoefening van bepaalde beroepen is ook geen uitgebreide talenkennis vereist.

Verzoeker licht toe dat de Raad op basis van het voorgelegde administratieve dossier niet kan weten welke uitkeringen hij in Griekenland zou kunnen krijgen. Hij bewijst hiermee niet dat hij uitkeringen nodig heeft of dat hij deze niet kan krijgen en dat hij in Griekenland in een situatie dreigt terecht te komen die onmenselijk of vernederend is. Verzoeker heeft de Raad daarenboven op de hoogte gesteld van het feit dat er in Griekenland tal van uitkeringen bestaan. Door erop te wijzen dat er sedert 2017 nog bijkomend een sociale solidariteitsuitkering kan worden verkregen bevestigt verzoeker enkel dat de Griekse overheid steunverleningsmechanismen heeft gecreëerd. De kritiek dat administratieve formaliteiten moeten worden vervuld om deze uitkering te krijgen en het bijna onmogelijk is voor daklozen om aan deze formaliteiten te voldoen houdt niet in dat verzoeker, indien nodig – zoals reeds gesteld gaf hij immers aan te behoren tot een familie die niet onvermogen is –, deze uitkering niet zou kunnen ontvangen.

Aan verzoeker werd ruim de kans gegeven om zijn ervaringen in Griekenland uiteen te zetten. Er werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij er te maken kreeg met racisme en verweerder heeft, gezien de motivering van de bestreden beslissing, verzoekers verklaringen in overweging genomen. Verzoeker maakte geen melding van het feit dat hij persoonlijk het slachtoffer werd van racistisch geweld. Hij verklaarde weliswaar dat hij tweemaal het slachtoffer werd van een diefstal, waarvan één met geweld, en dat hij betrokken raakte bij een vechtpartij toen hij personen met een andere geloofsovertuiging denigrerend toesprak, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat hij omwille van zijn ras werd aangevallen. Het gegeven dat verschillende verslagen melding maken van een aantal racistische incidenten in Griekenland en dat verzoeker, die nochtans voorhoudt de Griekse taal niet te kennen, stelde dat hij vaak een Grieks scheldwoord als antwoord kreeg indien hij iets vroeg en verklaarde dat hij het gevoel had dat de Griekse burgers negatief tegenover hem stonden is onvoldoende om te oordelen dat verzoeker in Griekenland een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen.

De bewering van verzoeker dat er aanwijzingen zijn dat er een toename is van racistische incidenten laat, in tegenstelling tot wat hij stelt, niet toe te besluiten dat de Griekse overheid niet zou optreden tegen wetsovertreders of dat deze overheid inefficiënt is. Uit de verklaringen die verzoeker aflegde blijkt dat wanneer hij een beroep deed op de Griekse politiediensten deze passend optraden. Verzoekers verwijzing naar citaten uit verslagen waarin wordt aangegeven dat in een aantal individuele gevallen vragen kunnen worden gesteld bij het optreden van de politie vormt geen bewijs dat de Griekse autoriteiten op algemene wijze in gebreke blijven om Griekse burgers en vreemdelingen in Griekenland te beschermen. De verwijzing naar een arrest van de Raad, dat werd geveld in een zaak waar de feitelijke omstandigheden niet dezelfde zijn als deze in voorliggende zaak en dat hoe dan ook geen precedentswaarde heeft, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De uiteenzetting dat het Duitse Grondwettelijk Hof oordeelde dat een administratieve rechtbank er zich niet kan toe beperken een uitspraak te doen omtrent de situatie in Griekenland door slechts te verwijzen naar een aanbeveling van de Europese Commissie is en dat een individueel onderzoek moet gebeuren is niet nuttig, daar in casu de door verzoeker aangebrachte gegevens wel degelijk in aanmerking werden genomen en een individueel onderzoek werd doorgevoerd.

Het verslag van de Griekse niet-gouvernementele organisatie Refugees Support Aegean laat de Raad toe vast te stellen dat vreemdelingen in Griekenland in bepaalde gevallen in moeilijke omstandigheden moeten overleven, maar leidt niet tot de conclusie dat moet worden aangenomen, dat verzoeker, gelet op zijn profiel, in dat land in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen.

Verzoeker kan, gezien het voorgaande, niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder door te besluiten dat zijn in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 49 of 57/6 van de Vreemdelingenwet, gelezen in overeenstemming met de artikelen 29, 30, 32 en 34 van de richtlijn 2011/95/EU en de artikelen 33 en 46 van de richtlijn 2013/32/EU, artikel 1A en D van de Vluchtelingenconventie of artikel 3 van het EVRM heeft geschonden.

Daar het artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet bij wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd opgeheven kan verzoeker niet meer nuttig verwijzen naar voormelde bepaling.

De beschouwingen van verzoeker laten evenmin toe te concluderen dat verweerder de formele motiveringsplicht, die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, miskende of zich op enigerlei wijze schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Gezien het voorgaande is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeerde dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland. Een nieuw onderzoek of verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend is dus niet vereist.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK